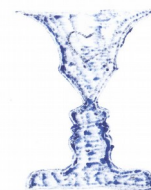

VŠECHNO JDE

=====
... stačí jen chtít

Jednoho krásného dne jsem dostala nápad. Možná že bláznivý, ale čím déle jsem nad ním přemýšlela, tím víc se mi zdálo, že se dá zrealizovat. Nebylo to poprvé, pokaždé jsem vždycky šla až na doraz, až mne jen z toho pomýšlení na jeho možné následky poté přejížděl mráz po zádech. O těchto nápadech, které se zrodily v mé hlavě nikdo nevěděl, ani moji nejbližší, zřejmě jen ten nahoře, kterému můžu vděčit za to, že měly dobrý konec. Proto také málokdo ví, co se ve mne skrývá a projeví se to až tehdy, kdy je ten dlouho utajovaný nápad na světě ve své viditelné podobě.

Protože mám nějaké volné finanční prostředky, chtěla jsem je rozumně investovat. Jako nejlepší se mi, v dané situaci jako praktické, jevil si pořídit posuvné dveře do koupelny. Chodba v předsíni je dost malá a koupelnové dveře mi prostě překážely, zvláště, když jsem prováděla úklid, nebo potřebovala na téže chodbě otevřít protější dveře.

Oslovila jsem postupně několik firem, které vyrábějí posuvné dveře a nestačila se divit. Všude jsem slyšela stejnou písničku, až jsem nabyla podezření, že se všichni na mě domluvili: „NEJDE TO!“ To ve mne vyvolalo bouři nevole a šťourala jsem tedy dál: „PROČ TO NEJDE?“ A jejich odpovědi byly naprosto shodné: „musely by se přesunout vypínače, elektrické zásuvky, šedesátku nejde udělat jednokřídlovou“ a podobné výmluvy. Tak jsem si řekla, když tito takzvaní odborníci tvrdí, že to nejde, tak ode mne nedostanou, ke své škodě, žádnou finanční odměnu ...

Ale něco mi stále v duchu říkalo, že to jde ... Po dvou měsících jsem shodou okolností natrefila přímo na majitele jedné firmy, který na můj nezvyklý požadavek nakonec přikývl. O měsíc později se můj nápad dočkal viditelného výsledku.

Zkrátka, výraz „nejde to“ se v mé běžné mluvě nevyskytuje. Existuje jen u těch lidí, kteří dávají přednost průměrnosti, pasivitě, neochotě vzdát se vlastního pohodlí, něco obětovat pro to, aby dosáhli svého cíle. Toto omezení „nejde to“ je jen v hlavě. A pokud úsilí ztroskotá, je třeba mít na paměti, že k cíli vede více cest a je třeba to zkusit pokaždé i z jiné strany tak dlouho, až se cíle dosáhne. Z toho plyne, že všechny překážky v našem životě jsou od toho, abychom je překonávali, nikoliv přeskakovali, ignorovali nebo je dokonce obcházeli.

Děkuji Prozřetelnosti za to, že mi přivedla do cesty průkopníka v podobě majitele zmíněné firmy, který můj požadavek vzal jako osobní výzvu a úspěšně dovedl k jeho realizaci. Prakticky dokázal to, co ještě nikdo jiný před ním nedokázal. Bez takových průkopníků by se svět neposunul kupředu, nevynalezlo tolik věcí, které dnes běžně používáme ...

Dopisuji tyhle řádky a v hlavě se mi opět rodí další nápad, který čeká, jestli ho vezmu na vědomí. Nestandardní situace vyžaduje nestandardní řešení. K němu asi bude vhodná konzultace druhé hlavy, bez ní by tentokrát jeho realizace vůbec neměla smysl. Každý nápad musí dozrát, k tomu potřebuje především prostor a čas, aby se k jeho uskutečnění našla cesta. S dovolením použiji větu dávného „cestovatele“ Hannibala, která je i mým životním krédem: „Buď si tu cestu najdu, nebo udělám vlastní“.

Co si o tom myslíte vy, přátelé?

Přeji hezký večer všem!